

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r. SDI 4/12

Teza: Jeżeli sąd II instancji wydaje orzeczenie odmienne co do istoty sprawy to zobowiązany jest do wskazania w części motywacyjnej orzeczenia, szczegółowej analizy i oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Sąd odwoławczy nie może ograniczyć się jedynie do wskazania błędności ustaleń i ocen sądu I instancji.

„Rację ma skarżący, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zostało sporządzone niezgodnie z wymaganiami wynikającymi z treści powyższego przepisu. Wprawdzie uzasadnienie orzeczenia sądu odwoławczego powinno odpowiadać wymogom określonym w art. 457 § 3 k.p.k., a więc wskazywać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne lub niezasadne, jednak w przypadku wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym aktualizuje się obowiązek sporządzenia uzasadnienia w sposób określony w art. 424 § 1 k.p.k., a więc ze wskazaniem, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Zatem w sytuacji, gdy sąd drugiej instancji dokona zmiany zaskarżonego orzeczenia co do istoty sprawy, jego obowiązkiem jest nie tylko wykazanie w uzasadnieniu wyroku realizacji nakazu wynikającego z treści art. 457 § 3 k.p.k., ale także spełnienia obowiązku wynikającego z treści art. 424 § 1 i 2 k.p.k. (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1997 r., V KKN 25/97, OSNKW 1998, z. 3-4, poz. 150). Jeśli więc sąd odwoławczy orzeka odmienne co do istoty sprawy, to część motywacyjna jego orzeczenia powinna zawierać szczegółową analizę i ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nie może zaś ograniczać się do wskazania błędności dotychczasowych ustaleń i ocen.”